

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/ΑΟ : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1131

17.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Αφανείς ήρωες της λευκής φυλής

Μέρος 4

William Joyce

Μπορεί μερικές φορές να είναι απαραίτητο για έναν αληθινό και ζωτικό υπέρμαχο ενός ευγενούς σκοπού να εμφανίζεται ως προδότης του ίδιου του λαού που υπηρετεί με τη ζωή του."

Rudolf Hess, 1949

Στην 46η επέτειο του θανάτου του, ο William Joyce ζει ξανά στις καρδιές κάθε εθνικοσοσιαλιστή σε όλο τον κόσμο. Φαίνεται, λοιπόν, σκόπιμο να θυμηθούμε την ιστορία του και τα εύγλωττα λόγια του στην αρχή ενός νέου έτους για τους αναγνώστες που δεν είναι εξοικειωμένοι με το απεριόριστο θάρρος ενός ήρωα του

William Joyce

20ού αιώνα με την πιο καθαρή έννοια του τίτλου αυτού.

Ο William Joyce γεννήθηκε από πατέρα από το Ulster και μητέρα από την Αγγλία στις 24 Απριλίου 1906 στη Νέα Υόρκη. Όταν το αγόρι ήταν τριών ετών, η οικογένεια μετακόμισε στη Βόρεια Ιρλανδία και αργότερα, κατά την εφηβεία του, στην Αγγλία. Εκεί κατατάχθηκε στον βρετανικό στρατό, αποστρατεύτηκε έντιμα και στη συνέχεια έγινε νεαρός υπότροφος στο Πολυτεχνείο Battersea και στη συνέχεια στο Birbeck College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, κερδίζοντας την πρώτη τάξη με άριστα στις εξετάσεις για το πτυχίο του. Εργαζόταν για το διδακτορικό του και κέρδιζε τα προς το ζην ως καθηγητής, όταν η αυξανόμενη πολιτική του συνείδηση τον προσέλκυσε σε μια από τις πρώτες φασιστικές οργανώσεις της Βρετανίας. Στα είκοσί του πλέον, η φυσική εμφάνιση του Τζόις θα παρέμενε αμετάβλητη για το υπόλοιπο της ζωής του. Κοντός στο ανάστημα αλλά γεροδεμένος, το όμορφο πρόσωπό του έφερε συνήθως μια έκφραση χαρούμενης αυτοκυριαρχίας, ενώ το στόμα και το πηγούνι του υποδήλωναν μια αδάμαστη θέληση. Τα μάτια του όμως έλαμπαν από περιέργεια, εξυπνάδα και καλοσύνη. Παντρεύτηκε μια πανέμορφη γυναίκα, τη Μάργκαρετ Κερνς, η οποία συμμεριζόταν τις ιδεολογικές του πεποιθήσεις και, παρά το δύσκολο πέρασμα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παρέμεινε πιστή σε αυτόν μέχρι το τέλος και πέρα από αυτό.

Joyce ο ρήτορας

Σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες, ο William Joyce είχε φωτογραφική μνήμη. Ωστόσο, σε αντίθεση με άλλους ανθρώπους που ήταν τόσο προικισμένοι, ήταν επιπλέον προικισμένος με ένα υπέροχο, δραματικό χάρισμα που έκανε τις άφθονες πληροφορίες του να ζωντανέψουν για τους ακροατές του. Ένας στενός φίλος τον θυμόταν ως εξής: *"Δεν κρατούσε αρχεία, ημερολόγια ή σημειώσεις οποιουδήποτε είδους, αλλά μπορούσε να δώσει μια πλήρη περιγραφή, χωρίς δισταγμό, σχεδόν για οτιδήποτε του είχε συμβεί ποτέ. Ανά διαστήματα ετών επαναλάμβανε την ίδια αφήγηση χωρίς την παραμικρή διαφοροποίηση. Μπορούσε να παραθέσει, πάντα με ακρίβεια, οποιοδήποτε ποίημα είχε διαβάσει ποτέ με προσοχή και ακόμη και αξιόλογα κομμάτια του Τύπου."*

Ακόμη και ο σύγχρονος, μη συμπαθητικός βιογράφος του Τζόις γράφει γι' αυτόν:

Εκτός από τη γνώση των γερμανικών, μιλούσε αρκετά καλά γαλλικά και είχε κάποια ιταλικά. Δεν ήταν μόνο γιγαντιαίος στα μαθηματικά, αλλά είχε ταλέντο στη διδασκαλία τους, και διάβαζε πολύ στην ιστορία, τη φιλοσοφία, τη θεολογία, την ψυχολογία, τη θεωρητική φυσική και τη χημεία, τα οικονομικά, το δίκαιο, την ιατρική, την ανατομία και τη φυσιολογία. Όταν το 1936 έσπασε την κλείδα του ενώ έκανε πατινάζ, εφάρμοσε τις γνώσεις του στην ανατομία για να την τοποθετήσει ο ίδιος και τη διατήρησε στη θέση της με τον κατάλληλο ιμάντα. Θεωρούνταν από φίλους και εχθρούς ως ιδιοφυία. Ο Γουίλιαμ Τζόις ήταν η ζωντανή απόδειξη ότι η Ιδέα μας προσέλκυε τα καλύτερα στοιχεία της Λευκής Φυλής.

Η αγάπη του για τη Μεγάλη Βρετανία αντικαταστάθηκε μόνο από τη μεγαλύτερη αγάπη του για αυτή τη Φυλή. Ένας ισχυρά κινητοποιημένος εκπρόσωπος και οργανωτής χωρίς αηδίες, έγινε γρήγορα ηγετική φυσιογνωμία στη Βρετανική Ένωση Φασιστών και Εθνικοσοσιαλιστών του Oswald Mosley. Ένας σύγχρονος τον περιέγραψε ως λαμπρό συγγραφέα, ομιλητή και εκφραστή της πολιτικής, ο οποίος έχει μιλήσει σε εκατοντάδες συγκεντρώσεις, πάντα στα καλύτερά του, αποκαλύπτοντας πάντα το σιδερένιο πνεύμα του φασισμού στην άρνησή του να εκφοβιστεί από τη βίαιη αντιπολίτευση." Ένας δυσαρεστημένος βουλευτής των Εργατικών δεν ήταν λιγότερο εντυπωσιασμένος: Τον συνάντησα για πρώτη φορά το 1933 σε μια μεγάλη και πολυπληθή συγκέντρωση στα λουτρά του Πάντινγκτον. Είχα εγκαταλείψει τον πολιτικό ανελκυστήρα με αηδία μερικά χρόνια νωρίτερα, και καθώς είχα εντυπωσιαστεί πολύ από το φασιστικό δόγμα, ένας φίλος μου με είχε παροτρύνει να ενταχθώ στην οργάνωση του Mosley. Ρώτησα ποιον είχαν να ηγηθεί δίπλα στον Mosley, και με πήγαν στη συνάντηση του Joyces για να μου απαντήσουν σε αυτό το ερώτημα. Έχω ακούσει όλους αυτούς τους άνδρες που θεωρούνται από τους μεγαλύτερους ομιλητές μας. Μέσα σε δέκα λεπτά που αυτός ο 28χρονος νεαρός ανέβηκε στο βήμα, ήξερα ότι εδώ ήταν ένας από τους δώδεκα καλύτερους ρήτορες της χώρας. Εκείνο το μεγάλο ακροατήριο που συγκεντρώθηκε για να ακούσει έναν ομιλητή εντελώς άγνωστο στον πολιτικό κόσμο και ο ενθουσιασμός που δημιουργήθηκε μου άνοιξε τα μάτια, και θα το έκαναν οι περισσότεροι από τις πλάτες του Γουέστμινστερ με τους οποίους είχα συνδέσει προηγουμένως τη δημόσια επιρροή." Ο Τζόις ήταν αναμφισβήτητα ένας από τους πιο συγκινητικούς ομιλητές της αγγλικής γλώσσας, και πέρα από κάθε σύγκριση με τις συχνά μεθυσμένες μουρμούρες του Ουίνστον Τσόρτσιλ. Το ύφος του ήταν ελκυστικό επειδή ήταν άμεσο και περιεκτικό, όπως φαίνεται σε αυτό το απόσπασμα ομιλίας από το 1936: Αν αγαπάς την πατρίδα σου, είσαι Εθνικός. Αν αγαπάς το λαό της είσαι σοσιαλιστής. Γίνε εθνικοσοσιαλιστής! "

Οι γλαφυροί, δραματικοί λόγοι του θα μπορούσαν δικαίως να συγκριθούν με εκείνους του Δρ Γιόζεφ Γκέμπελς και ο Τζόις θα ήταν υπερήφανος για τη σύγκριση," γράφει ο σύγχρονος βιογράφος του. "Σε αντίθεση με έναν πολιτικό που μαζεύει ψήφους, δεν κολακεύει το ακροατήριό του. Επιπλήττει, απειλεί και προειδοποιεί, και η έκκλησή του ήταν για σκληρή δουλειά, πειθαρχία και εθνική κάθαρση. Προτρέποντας ότι η Βρετανία πρέπει να καλλιεργήσει τη φιλία του Χίτλερ και να αποκτήσει έτσι ως σύμμαχο κατά της κομμουνιστικής απειλής το ισχυρότερο έθνος της Ηπείρου, ήταν ταυτόχρονα ο ρεαλιστής στρατιωτικός σχολιαστής και ο παθιασμένος ευαγγελιστής. "

Ο θρίαμβος και η κρίση του βρετανικού φασισμού

Μέχρι το 1936, η Βρετανική Ένωση είχε γίνει η πιο δυναμική πολιτική δύναμη στην Αυτοκρατορία, με δεκάδες χιλιάδες οπαδούς σε εκατοντάδες συγκεντρώσεις και με την υποστήριξη που εξαπλώθηκε σε εκατομμύρια Βρετανούς που είχαν απογοητευτεί από τις κοινωνικές αποτυχίες και τις κούφιες υποσχέσεις της δημοκρατίας στην περίοδο της ύφεσης. Τα Μαυροπουκάμισα υπερασπίστηκαν με επιτυχία τους εαυτούς τους απέναντι στις συνήθως αριθμητικά υπεράριθμες και ύπουλες επιθέσεις των μαρξιστών εχθρών τους, και ο Τζόις βρισκόταν στο επίκεντρο του αγώνα με ρόπαλα και γροθιές. Σε μια σχεδόν θανατηφόρα σύγκρουση, ένας Εβραίος του επιτέθηκε με ένα ίσιο ξυράφι που του άφησε μια μόνιμη ουλή στο δεξί μάγουλο. Παρά τις αντιδράσεις αυτών των γκάνγκστερ, οι Βρετανοί φασίστες ενσωμάτωσαν την αυστηρή υπακοή στους αγγλικούς νόμους ως μέρος του προγράμματός τους, επειδή υποστήριζαν τον πολιτισμό ενάντια στο χάος. Παρά τη συμμόρφωσή τους προς τη νομιμότητα και την απολύτως αμυντική στάση των Stormtroopers τους, η κυβέρνηση επέβαλε ένα "νομοσχέδιο για τη δημόσια τάξη" την Πρωτοχρονιά του 1937. Απαγόρευε τη χρήση "πολιτικών στολών", απαγόρευε τη φρουρά στις συγκεντρώσεις, έδινε στην αστυνομία την εξουσία να διαλύει νόμιμες διαδηλώσεις κατά την κρίση της και απαγόρευε ακόμη και αυτό που οι αρχές θα μπορούσαν να θεωρήσουν "προσβλητική γλώσσα" (δηλαδή την αλήθεια για τους Εβραίους). Όπως γράφει ο Cole, το νομοσχέδιο για τη δημόσια τάξη φαινομενικά *ήφορούσε όλες τις πολιτικές οργανώσεις, αλλά έπληξε πρωτίστως, όπως προβλεπόταν, τους φασίστες.*" Στην πραγματικότητα, ο διακριτικός χαρακτήρας του νομοσχεδίου χρησιμοποιήθηκε μόνο εναντίον των Μαυροσκούφηδων. Κανένας κομμουνιστής ή κοινοβουλευτικός χαφιές δεν είχε να φοβηθεί τίποτα από τον κομμένο και

ραμμένο στα μέτρα του νόμο. Καταφεύγοντας σε ανοιχτή, μονόπλευρη τυραννία, η δημοκρατία εκτέθηκε ως η απάτη και η υποκρισία που πραγματικά είναι.

Ακόμα κι έτσι, το απεγνωσμένο μέτρο είχε καταστροφικές συνέπειες για τη Βρετανική Ένωση. Τα Μαυροπουκάμισα είδαν ότι το νομικό σύστημα που υποστήριζαν από την ίδρυσή τους ως θέμα πολιτικής είχε, στην πραγματικότητα, τους είχε απαγορεύσει. Αντιμέτωποι με τις μοναδικές εναλλακτικές λύσεις είτε να περάσουν στην παρανομία είτε να εξαφανιστούν, προσπάθησαν να ακολουθήσουν μια μέση πορεία. Κατά συνέπεια, το Κίνημά τους διασπάστηκε. Καταρρέοντας κάτω από τις αυξανόμενες οικονομικές πιέσεις που προέκυπταν από μια δαπανηρή, μάταιη προσπάθεια να αποκατασταθεί η νομιμότητά του, η Βρετανική Ένωση απάλλαξε τον William Joyce από τη θέση του στο Κίνημα, μαζί με τα τέσσερα πέμπτα των οργανωτικών εργαζομένων και του προσωπικού. Απτόητος, δημιούργησε τον Εθνικοσοσιαλιστικό Σύνδεσμο. Οι στολές ήταν φυσικά παράνομες. *"Ο Τζόις, ωστόσο, με το παλτό της τάφρου και το κασκόλ του συνέχισε να δίνει την εντύπωση ότι εξακολουθούσε να φοράει στολή,"* γράφει ο Κόουλ.

Φοβούμενοι το νομοσχέδιο για τη δημόσια τάξη, οι ιδιοκτήτες αιθουσών συγκέντρωσης αρνήθηκαν να του νοικιάσουν τις εγκαταστάσεις τους. Καταφεύγοντας σε υπαίθριες συγκεντρώσεις, το N.S.L. δέχθηκε την ίδια σωματική κακοποίηση όπως και πριν. Αλλά χωρίς ένστολους με μαύρα πουκάμισα για να υπερασπιστούν τους ομιλητές, οι συγκεντρώσεις ήταν σε μεγάλο βαθμό άτακτες, χωρίς να ευχαριστούν την αστυνομία, η οποία συνήθως άφηνε να αναπτυχθεί ένας καβγάς, και επενέβαινε μόνο για να συλλάβει τους Εθνικοσοσιαλιστές, όταν αυτοί υπερίσχυαν των αντιπάλων τους. Η ίδια ατιμωτική τακτική του Εβραϊκού Συστήματος θα χρησιμοποιούνταν εναντίον των δραστηριοτήτων της Λευκής Δύναμης στην Αμερική, τριάντα και σαράντα χρόνια αργότερα.

Τα κεντρικά γραφεία της N.S.L. βρίσκονταν στην οδό Vaux-hall Bridge Road 190, όχι μακριά από το σταθμό Victoria Station. Αλλά η Joyce δεν μπόρεσε να το απολαύσει για πολύ καιρό. Αυτός και οι πιο στενοί του σύντροφοι κατηγορήθηκαν για επίθεση επειδή υπερασπίστηκαν τον εαυτό τους, και γινόταν ολοφάνερο ότι το Σύστημα είχε ως στόχο να τους βάλει όλους πίσω από τα κάγκελα. Κάτω από αυτές τις επιδεινούμενες συνθήκες, το N.S.L. είχε το μόνο που μπορούσε να κάνει για να επιβιώσει. Αλλά ό,τι έλειπε από τους οπαδούς του σε χρήματα το αναπλήρωνε με το παραπάνω με το φανατισμό των ηγετών του και τη δύναμη της

ιδεολογίας του. Οι οικονομικές συνεισφορές αυξήθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '30, μαζί με τον αριθμό των οπαδών. Στις παραμονές του πολέμου κατά του Αδόλφου Χίτλερ, οι Βρετανοί εθνικοσοσιαλιστές κρατούσαν τις θέσεις τους ενάντια σε τρομερές αντιξοότητες και μάλιστα διεύρυναν την υποστήριξή τους. Αλλά το N.S.L. επρόκειτο να συντριβεί από τα ιστορικά γεγονότα.

Η γέννηση του "Lord Haw Haw"

Ένα τηλεφώνημα από έναν σύντροφο μέσα από το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τον Τζόις ότι η σύλληψή του βάσει του νόμου για τις έκτακτες εξουσίες ήταν λίγες μόνο ημέρες μακριά. Δεν είχε παραβιάσει κανέναν νόμο. Η κυβέρνηση ήθελε απλώς να τον περιορίσει για τη διάρκεια του πολέμου λόγω των απόψεών του. Σε μια αυτοσχέδια συνάντηση μερικών συντρόφων του N.S.L., τα μέλη ψήφισαν να δώσουν στον Τζόις τα χρήματα της οργάνωσης για την απόδρασή του. Την επόμενη μέρα, αυτός και η Μάργκαρετ έφτασαν στο παραπλανητικά ήρεμο Βερολίνο είκοσι τέσσερις ώρες πριν από τη βρετανική κήρυξη του πολέμου στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

Χωρίς πραγματικές προσωπικές επαφές σε μια ξένη χώρα και με μειωμένα οικονομικά, η κατάστασή τους φαινόταν απελπιστική μέχρι που μια εβδομάδα μετά την άφιξή τους ο Γουίλιαμ έγινε δεκτός ως ραδιοφωνικός σταθμός για εκπομπές σε όλο τον αγγλόφωνο κόσμο. Ήταν σχεδόν εντελώς άγνωστος στις γερμανικές αρχές εκείνη την εποχή, αλλά εντυπωσιάστηκαν από την ευγλωττία του και τα καλογραμμένα κείμενα που συνέθετε. Λίγο μετά την έναρξη του πολέμου,... "Lord Haw Haw" (ένας υποτιμητικός όρος που του αποδόθηκε από το προπαγανδιστικό Υπουργείο Πληροφοριών του Λονδίνου) είχε γίνει μια από τις κορυφαίες διασημότητες του διεθνούς ραδιοφώνου. Μυστική μελέτη του B.B.C. για λογαριασμό της κυβέρνησης έδειξε ότι ο Τζόις είχε ακροατήριο 24 εκατομμυρίων ανθρώπων μόνο στη Βρετανία μέχρι το 1941. Η εμπιστευτική έκθεση κατέληγε στο συμπέρασμα: *Η αίσθηση μεγαλώνει ότι πολλές από τις παρατηρήσεις του είναι αληθινές.* Αναμφίβολα, οι αληθινές παρατηρήσεις του Τζόις έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ευαισθητοποίηση του κοινού για τους Εβραίους, ιδιαίτερα όσον αφορά την ευθύνη τους για τον παράλογο πόλεμο μεταξύ δύο λευκών εθνών. Πράγματι, το λαϊκό αντιεβραϊκό αίσθημα, ιδίως μεταξύ των εργατών εργοστασίων, συνέχισε να κλιμακώνεται κατά τη διάρκεια

των εχθροπραξιών (*Churchill's War*, David Irving, Veritas Publishers, Sydney, Australia, 1990, σελίδα 233).

Ο Τζόις τους έλεγε επί έξι χρόνια ότι η Λευκή Φυλή διέπραττε φυλετική αυτοκτονία στον πόλεμο και ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν η μόνη ιδέα που μπορούσε να σώσει τον πολιτισμό τους από την καταστροφή. Ο εθνικοσοσιαλισμός, *βνεξάρτητα από το ποιος μπορεί να χρησιμοποιήσει τον όρο ή να αισθανθεί πρώτος το πνεύμα, πρέπει να προκύψει από το έδαφος και τους ανθρώπους ή καθόλου. Δεν πηγάζει από κανένα πρόσκαιρο παράπονο, αλλά από την επαναστατική λαχτάρα του λαού να αποτινάξει τις αλυσίδες του χοντροκομμένου, άθλιου, δημοκρατικού υλισμού, χωρίς να χρειαστεί να φορέσει τα δεσμά του μαρξιστικού υλισμού, που θα ήταν ταυτόσημα με τις αλυσίδες που θα αποτινάσσονταν. Το θέμα αγγίζει τον δικό μας βρετανικό λαό, ο οποίος δεν μπορεί να αποκλειστεί από το να συμμετάσχει σε ένα πνεύμα εξέγερσης που δεν περιορίζεται σε κανένα έθνος. Ως εκ τούτου, με αληθινό σεβασμό για το γενναίο επίτευγμα του Γερμανού Ηγέτη ενάντια στη διεθνή εβραϊκή χρηματοδότηση και τον άλλο εαυτό της - τον διεθνή εβραϊκό κομμουνισμό - θα έλεγα ευχαρίστως: Χάιλ Χίτλερ!"*

Εξήγησε ευθέως τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε την Αγγλία την παραμονή του πολέμου: *Αν ένας Άγγλος δεν μπορεί να πολεμήσει στους δρόμους του ενάντια στην κυριαρχία της διεθνούς οικονομίας, θα ήταν καλύτερα γι' αυτόν να πάει αλλού και να εμποδίσει με κάθε μέσο που διαθέτει τη νίκη της κυβέρνησής του. Γιατί η νίκη μιας τέτοιας κυβέρνησης θα ήταν μια αιώνια ήττα για τη φυλή του. Οι Άγγλοι θα έπρεπε να έχουν την ευκαιρία, που τόσο καιρό τους αρνούνταν, να χρησιμοποιήσουν την ιδιοφυΐα και τον χαρακτήρα τους στην οικοδόμηση αυτού του νέου κόσμου, στον οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ έδειξε τον δρόμο. Σε αυτές τις μέρες μπορεί να είναι αλαζονικό να εκφράσει κανείς ελπίδες ή πεποιθήσεις. Ωστόσο, θα τολμήσω τόσο πολύ, ελπίζω και πιστεύω ότι, όταν οι φλόγες του πολέμου θα έχουν διαβεί, οι απλοί άνθρωποι της Αγγλίας θα γνωρίσουν ξανά την ψυχή τους και θα αναζητήσουν στον Εθνικοσοσιαλισμό να προχωρήσουν στο δρόμο της ανθρώπινης προόδου σε φιλία με τους αδελφούς τους με γερμανικό αίμα. Οτι αυτή η ελπίδα και αυτή η πίστη δεν θα αποδειχθούν μάταιες υπάρχουν δύο εγγυήσεις για μένα επαρκείς, το μεγαλείο του Αδόλφου Χίτλερ και η Μεγαλύτερη Δόξα ή ο Παντοδύναμος Θεός."*

Τον Μάιο του 1945, με τις ελπίδες του, αλλά όχι τις πεποιθήσεις του, διαλυμένες,

ο Τζόις, άοπλος και χωρίς να προβάλλει αντίσταση, πυροβολήθηκε από έναν Εβραίο του βρετανικού στρατού κατοχής. Οδυνηρά τραυματισμένος, αιχμαλωτίστηκε μαζί με τη Μάργκαρετ και μεταφέρθηκε στο Λονδίνο, όπου δικάστηκε για εσχάτη προδοσία. Η υπόθεση εναντίον του ήταν άκρως σαθρή, αν μη τι άλλο επειδή δεν ήταν καν Βρετανός πολίτης και κανένα αγγλικό δικαστήριο δεν είχε κανένα νομικό δικαίωμα, όπως γνώριζε κάθε δικηγόρος, να τον δικάσει. Επιπλέον, σε όλες τις κυβερνητικές απομαγνητοφωνήσεις των εκατοντάδων εκπομπών του από το Τρίτο Ράιχ, η εισαγγελία δεν μπόρεσε να βρει ούτε μια λέξη εναντίον του βρετανικού λαού. Το μίσος του είχε στραφεί εξ ολοκλήρου εναντίον δημόσιων προσώπων όπως ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, *ο πρώτος έντιμος Εβραίος του κόσμου.*"

Η καλύτερη ώρα του

Στη σύντομη κατάθεσή του στο δικαστήριο, ο Τζόις δεν ζήτησε συγγνώμη για τις πράξεις του, δεν επέδειξε λύπη για να προκαλέσει συμπάθεια και δεν απέφυγε την ευθύνη του: *Εγώ, ο William Joyce, εγκατέλειψα την Αγγλία επειδή δεν θα πολεμούσα για τους Εβραίους ενάντια στον Αδόλφο Χίτλερ και τον εθνικοσοσιαλισμό. Έφυγα από την Αγγλία επειδή πίστευα ότι η νίκη που θα διατηρούσε τις υπάρχουσες συνθήκες θα ήταν πιο επιζήμια για τη Βρετανία από την ήττα.*" Δεδομένης της εποχής και των συνθηκών κατά τις οποίες ειπώθηκαν αυτά τα λόγια υπογραμμίζει το σθεναρό θάρρος και τη συγκλονιστική πρόκληση του ανθρώπου.

Λίγο μετά την έναρξη της δίκης, ο εισαγγελέας ανησυχούσε εμπιστευτικά στον επικεφαλής βοηθό του: *Έχουμε καμία πιθανότητα;*" Ο Μόργκαν απάντησε: "Όχι, δεν νομίζω ότι έχετε - εκτός αν ο δικαστής είναι διατεθειμένος να θεσπίσει νέο νόμο." Ο Κόουλ ανέφερε: *Εκείνο το βράδυ κάποιος λέγεται ότι προσέφεραν πιθανότητες 6-4 ότι ο Τζόις θα αθωωθεί.* " Αλλά υπήρχαν και άλλες δυνάμεις, εκτός από τις νομικές, που δρούσαν εναντίον του William Joyce. Οι συνήγοροι υπεράσπισής του απειλήθηκαν με δολοφονία και ο εκδότης της *Daily Telegraph* έκανε αυτή την εκπληκτική δήλωση που έφτασε στον πυρήνα της δίκης του Τζόις: *Η υπόθεση θα μείνει στη νομική ιστορία, καθώς καθιερώνει για πρώτη φορά ορισμένες προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένας αλλοδαπός μπορεί να καταδικαστεί για προδοσία.*" Αυτές οι "ορισμένες προϋποθέσεις" ίσχυαν για όποιον είχε το θάρρος

να πει την αλήθεια για τους Εβραίους.

Μια ένδειξη για το τι περίμενε τον εθνικοσοσιαλιστή ήταν η μοίρα ενός Βρετανού συντρόφου του, του John Amery. Καταδικάστηκε σε θάνατο σε μια δίκη που διήρκεσε οκτώ λεπτά, ένα ρεκόρ που θα εντυπωσίαζε ακόμη και τους δικαστές απαγχονισμού του Τζο Στάλιν. Όπως γράφει ακόμη και ο σύγχρονος βιογράφος του για τη μέρα του Τζόις στο δικαστήριο, *«η ένταση της δίκης έγινε αισθητή πολύ πέρα από την αίθουσα του δικαστηρίου, διότι, όπως θα θυμάται όποιος βρισκόταν στο Λονδίνο εκείνη την εποχή, το κοινό ήταν ανήσυχο για τη βρετανική δικαιοσύνη, όχι από φόβο μήπως καταδικαστεί άδικα κάποιος, αλλά από ανησυχία μήπως βρεθεί ότι δεν είχε παραβιάσει το νόμο, οπότε θα στερούνταν την εκδίκησή τους.»*

Όταν ήρθε το αναπόφευκτο, έγραψε στη σύζυγό του που ήταν έγκλειστη σε ξεχωριστή φυλακή: *«Λοιπόν, έκανα ό,τι μπορούσα για τον παλιό μου αρχηγό (Δρ Γκέμπελς). Καθώς κοιτάζω πίσω σε όλη αυτή την περίοδο (της δίκης), βλέπω ότι είμαι το αντικείμενο της πιο σκανδαλώδους φάρσας στην ιστορία της βρετανικής δικαιοσύνης.»* Λοιπόν, ας είναι, είμαι πολύ πιο περήφανος. Στο θάνατο, όπως και σε αυτή τη ζωή, αψηφώ τους Εβραίους που προκάλεσαν αυτόν τον τελευταίο πόλεμο. Και αψηφώ τη δύναμη του Σκότους που εκπροσωπούν. Είθε η Βρετανία να είναι μεγάλη για άλλη μια φορά. Και την ώρα του μεγαλύτερου κινδύνου για τη Δύση, ας υψωθεί από το χώμα η σημαία του Hakenkreuz, στεφανωμένη με τις ιστορικές λέξεις: *«Ihr habt doch gesiegt!»* (Έχετε τελικά νικήσει!," σύνθημα των συντρόφων που έπεσαν στο Putsch της 9ης Νοεμβρίου 1923 στο Μόναχο). Είμαι περήφανος που πέθανα για τα ιδανικά μου και λυπάμαι για τους γιους της Βρετανίας που πέθαναν χωρίς να ξέρουν γιατί!"

Θάνατος και Μεταμόρφωση

Ένας φίλος θυμήθηκε την προσωπική κατάσταση του Τζόις προς το τέλος. *«Τις τελευταίες μέρες του, αν και με απόλυτα καλή υγεία, το πραγματικό του σώμα φαινόταν πνευματοποιημένο και χωρίς αυτό που θα λέγατε ωχρότητα, η σάρκα του φαινόταν να έχει μια οιονεί διαφανή ποιότητα. Το να βρίσκεσαι μαζί του έδινε μια αίσθηση εσωτερικής γαλήνης, σαν να βρίσκεσαι σε μια ήσυχη εκκλησία.»*

Η τελευταία του επιστολή προς τη Μάργκαρετ αντανακλούσε την ανδρική αυτοκυριαρχία του: *Απόψε θέλω να συνθέσω επιτέλους τις σκέψεις μου. Η ατμόσφαιρα της ειρήνης με διακατέχει έντονα και ξέρω ότι όλα είναι έτοιμα για αυτή τη μετάβαση. Κάθε μέρα φαίνεσαι πιο όμορφη. Και αυτό είναι μεγάλο εύσημο για σένα κάτω από την πρόσφατη καταπόνηση. Αλλά, όπως έλεγα πάντα, η αναπαραγωγή μαρτυρά. Και θα το πει στο μέλλον, όσο σάπιος κι αν είναι ο κόσμος προς το παρόν, Όσο πλησιάζω προς την Άκρη του Πέρατος, η εμπιστοσύνη μου στην τελική νίκη αυξάνεται. Πώς θα επιτευχθεί, δεν ξέρω. Αλλά ποτέ δεν αισθάνθηκα λιγότερο επιρρεπής στην απαισιοδοξία, αν και η Ευρώπη και αυτή η χώρα θα πρέπει πιθανώς να υποφέρουν τρομερά πριν από τη δικαίωση των ιδανικών μας, δίνω με χαρά και περηφάνια το παράδειγμα που απαιτεί ο παλιός μου αρχηγός. *Wir haben doch gesiegt!* Σε χαιρετώ, Freja, ως εραστή σου για πάντα, *Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!* Η θέλησή σου."*

Το πρωί της 3ης Ιανουαρίου 1946, ο William Joyce εκτελέστηκε.

Όλα τα αποσπάσματα και το πηγαίο υλικό προέρχονται από το *Lord Haw Haw and William Joyce, The Full Story*, του John Alfred Cole, Farrar & Strauss, New York, 1964.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1975

Der Kampf geht weiter !

Heilung führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die unentbehrliche Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Ich bin ein Nationalist, Vorkämpfer, Verteidiger und Vorkämpfer haben nicht angetan, die Idee der großen Idee ist ein Teil der großen Idee Adolf Hitler ist ein Teil der Idee.“

Alle Nationalisten sind und werden weiterhin Vorkämpfer und Kämpfer um die Erhaltung unserer weißen Völker. Der Kämpfer ist zwar nicht zu werden, aber die Größe des kriegsreichen Vorkämpfers ist kein Maßstab für die Vorkämpfer.

Der wertvolle Gegner ist ein Mann, der Vorkämpfer - gegen alle weißen Völker (V) - zu bringen Seine Mittel und Erfindung, Überlegung und Konzentration.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder in Heiligkeit, ob in Propaganda oder in Wahrheit oder auf einem Schicksal oder auf einer Nationen ist ein Mann Hitler.

Hitler Hitler
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.08.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly

Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Περαιτέρω τις απαντήσεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Στρατός της Αντίστασης (www.pouringtheancient.com/truth.htm) Έχω γράψει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά ακόμα να γράψω. Η μόλις του II Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο νικητήριο πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βρισκόμαστε όλα δύο πρόγραμμα που πρέπει να αρνηθούν, Αποτίναγμα λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόλιον. Ένα παρόλιον που θα προπονούσε να μην κρύβει στο φως.

the **NEW ORDER**

Number 176 (202) Founded 1975 April 20, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler. All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or mass halls, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες

Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!